

کارگران و شروع سال تحصیلی

کمیته هماهنگی (منطقه تهران)

یکشنبه سی یکم شهریور ۱۳۸۷

این روزها در همه جا بحث شروع سال تحصیلی جدید بر سر زبان ها است. بحث ها اما بسیار مختلف و متعارض است. هم حرف صاحبان عظیم ترین سرمایه ها و دولتمردان سرمایه شنیده می شود و هم سخن زن کارگری که زیر فشار گرسنگی فرزندش به تن فروشی روی آورده است. شروع سال تحصیلی برای جمعیت وسیعی از توده های طبقه کارگر ایران نه روزهای آغاز تحصیل فرزندان بلکه فقط ایام احساس عمیق ترین حقارت ها و ذلت ها به خاطر اجبار محرومیت کودکانشان از درس و بحث و مدرسه است. بر اساس آنچه مطبوعات رسمی دولت سرمایه داری ایران انتشار داده اند فقط در طول سال آموزشی پیشین حدود نیم میلیون کودک در سن آموزش، زیر فشار گرسنگی و فقر و سیاه روزی های ناشی از تسلط نظام بردگی مزدی، مجبور به ترک تحصیل شده اند. این که آمار واقعی این سیاه روزان خردسال جامعه سرمایه داری ایران چه اندازه است دقیق نمی دانیم. اما همین جراید بارها اعلام کرده اند که فقط در شهر تهران هر صبح تا عصر صدها نوباوه دبستانی یا نوجوان دبیرستانی از فرط فقر خانواده محیط مدرسه و تحصیل را رها می کنند و به امید یافتن جایی برای فروش نیروی کار به سمت سیاهچال های نمود تولید سود برای سرمایه داران روی می آورند یا در حاشیه خیابان ها و چهارراه ها دست فروشی می کنند.

آمارهای فوق در طول سال جاری بی تردید افزایش یافته و در ماه های آینده و سال تحصیلی جدیدی که اینک آغاز می گردد باز هم افزایش خواهد یافت. سرمایه داری ایران در ۳۰ سال اخیر بار عظیم بحران های حاد اقتصادی خود را با یکه تازی بی مانندی بر سطح معیشت توده های کارگر سرشکن کرده است. امواج جدید بحران در سراسر جهان و فشار بسیار سهمگین آن بر ساختار بازتولید سرمایه داری ایران به طور قطع باز هم فشار سرمایه را بر آخرین ته مانده های معیشتی کارگران افزایش خواهد داد. این فشارها یگراست و بدون نیاز به هیچ گونه پیچ و خم زندگی میلیون ها کودک خانواده های کارگری را در سیلاب هولناک فقر فرو خواهد برد و میلیون ها کودک جدید کار و خیابان را به خیل عظیم سیاه روزان خردسال دیگر جهنم سرمایه داری اضافه خواهد کرد. شمار کارگرانی که فقط در طول یک سال گذشته به جمعیت ده میلیونی بیکاران افزوده شده اند از یک میلیون بسیار بیشتر است. اگر در سال تحصیلی گذشته بر اساس آمارهای دولتی نیم میلیون کودک و در عالم واقع بسیار بیشتر از این ها مجبور به ترک تحصیل شدند، این رقم در سال آموزشی جاری به طور حتم مرز یک میلیون را پشت سر خواهد گذاشت. در جامعه ای که دیو مهیب سرکوب و خفقان مجال نفس کشیدن را از هر کارگری گرفته است از همین حالا و چند روز به آغاز ماه مهر مانده فریاد اعتراض مادران و پدران کارگری که قادر به ثبت نام کودکان خود در مدارس نیستند فضای جامعه را آکنده است. کارگران می گویند توان خرید لباس و کفش بچه های خویش را ندارند و از مشاهده لخت و عوری آن ها در کنار کودکان خانواده های مرفه و صاحب مکننت احساس خفت و زبونی می کنند. آن ها فریاد می زنند که از عهده شهریه و خرید کتاب و دفتر و قلم و کاغذ فرزندانشان بر نمی آیند و به همین دلیل نمی توانند آن ها را راهی مدرسه کنند. جمعیت کثیری از کارگران

بار سنگین شهریه مدارس را سدی بر سر راه نام نویسی فرزندان خود به ویژه در دوره های دبیرستان و دانشگاه می بینند و از این که توان پرداخت این شهریه ها را ندارند در مقابل جگرگوشگان خود احساس شرمندگی می کنند. شروع سال تحصیلی در دوزخ سوزان سرمایه داری ایران برای کارگران و کودکان کارگران شروع دوره جدید آموزش نیست. برعکس، نقطه ای از نقاط انفجاری تشدید دردها، رنج ها و حقارت ها است، درد ترک تحصیل اجباری زیر فشار گرسنگی، درد احساس حقارت کودکان در مقابل همسالان، درد احساس زبونی انسان هایی که تنها جرم آنان متولد شدن درمنجلاب متعفن به نام نظام سرمایه داری است، درد جانکاه پدرانی که به جرم برده مزدی بودن باید شاهد زندگی حقارت بار و غم زده فرزندان خویش باشند، درد استخوان سوز مادران کارگری که کودکانشان چشم به زندگی نگشوده در سیاهچال فقر زنده به گور می شوند.

کودکان خانواده های کارگری، ترک تحصیل این کودکان، خیابانی شدن آنها، استثمار جنایتکارانه چند صد هزار کودک ایرانی و چند صد میلیون کودک جهان در سیاهچال های تولید سود، تجارت تبهکارانه میلیون ها طفل خردسال، سلاخی شیرانه کودکان و فروش اعضای بدن آن ها یا تمامی اشکال دیگر جنایت و توحشی که در سراسر دنیا و از جمله ایران بر سر کودکان می رود، همه و همه اسناد بارز بشرستیزی نظام سرمایه داری است. هر لحظه حیات این کودکان برنده ترین و کوبنده ترین کیفرخواست کارگران دنیا علیه نظام بردگی مزدی است. در جامعه ما و در سراسر دنیا از دیرباز تا امروز همواره افراد، محافل یا سازمان هایی زیر نام دفاع از حقوق کودکان و با افزایش پرچم حل معضل جمعیت عظیم خردسالان دنیایی جار و جنجال راه انداخته اند. این نهادها و مجامع طبعاً یکدست نبوده اند و نیستند. اما در این میان یک چیز بسیار روشن است. هر گام تلاش برای رهایی کودکان دنیا از این وضعیت مادام که گامی سازمان یافته و هدفمند در پیکار علیه اساس سرمایه داری و برای محو نهایی این نظام نباشد نه فقط راه به جایی نخواهد برد که نتیجه ای جز فریب و دروغ و گمراه سازی توده های کارگر نخواهد داشت. کودکان هر چه می کشند از دست سرمایه داری می کشند. هر مقدار رهایی آنان از وضعیت رقت بار موجود در گرو تعرض به سرمایه، مبارزه علیه استثمار سرمایه داری و جنگیدن علیه بی حقوقی ها و مظالم سرمایه است. فاجعه فقر، خیابانی شدن و کارکننده چند صد هزار کودک خانواده های کارگری ایران، شرایط دردناک آموزشی و اجبار ترک تحصیل این کودکان در همه این سالها، تشدید بیش از پیش همه این بدبختی ها در شرایط موجود نیز همه از عمق وجود سرمایه و رابطه خرید و فروش نیروی کار می جوشد. «کمیته هماهنگی برای ایجاد تشکل کارگری (منطقه تهران)» مبارزه علیه بی حقوقی ها و جنایات اعمال شده بر کودکان را حلقه پیوسته و بسیار مهمی از زنجیره سراسری مبارزات ضد سرمایه داری طبقه کارگر میدانند. «منشور مطالبات پایه ای طبقه کارگر ایران» اصل آموزش سراسر رایگان برای همه کودکان و جوانان در همه سطوح از روز تولد تا آخرین مراحل تحصیلی اجزاء جدایی ناپذیری از خواسته های کارگران اعلام کرده است. منشور در همان حال با تأکید بر انطباق کامل دستمزدها با سطح محصول اجتماعی سالانه کار و تولید طبقه کارگر، تضمین درآمد ماهانه حداقل ۶۰۰ هزار تومان برای تمام افراد شاغل و بیکار و جویای کار و ۱۰۰ هزار تومان برای همه افراد زیر ۱۸ سال، تلاش کرده است تا با برآمده شدن و تحصیل و رشد جسمی و فکری کودکان را هر چه بیشتر بر روند سودجویی سرمایه سرشکن سازد. ما برآنیم که مبارزه علیه بی حقوقی کودکان به سازمانیابی سراسری و شورایی ضد سرمایه داری توده های کارگر حول این منشور گره خورده است.

کارگران علیه سرمایه متشکل شویم! کمیته هماهنگی برای ایجاد تشکل کارگری (منطقه تهران) - ۳۰ شهریور ۸۷